YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. március 1-je [1]

C-43/15. P. sz. ügy

BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH
kontra

Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

„Fellebbezés — Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — A lajstromozás részbeni megtagadása — A felszólalási osztály határozatának megváltoztatására irányuló fellebbezés benyújtására vonatkozó eljárási szabályok — A felperes által a 207/2009/EK rendelet 58–64. cikkének megfelelően előterjesztett önálló fellebbezés — A felszólaló által válaszbeadványában a 216/96/EK rendelet 8. cikkének (3) bekezdése alapján előterjesztett csatlakozó fellebbezés — A csatlakozó fellebbezés elfogadhatósága — A 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének hatálya — Az eljárási garanciák hiánya — A meghallgatáshoz való jog és a kontradiktórius eljárás elvének megsértése — A jogerő elvének megsértése — A bíróság feladata — Az uniós bíróság által hivatalból felhozandó, imperatív jogalap”

I – **Bevezetés**

1. A jelen fellebbezés a BSH Bosch und Siemens Hausgeräte GmbH [2] által a „compressor technology” közösségi védjegy lajstromozása iránt a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) benyújtott kérelem tárgyában az LG Electronics Inc. [3] által kezdeményezett felszólalási eljárás kereteibe illeszkedik. A fellebbezés az Európai Unió Törvényszékének 2014. december 4-i, BSH kontra OHIM – LG Electronics (compressor technology) ítéletének [4] hatályon kívül helyezésére irányul.

2. E fellebbezés két részből áll.

3. Egyrészről ismételten lehetőséget kellene adnia a Bíróság számára azon esetek meghatározására, amelyekben az uniós bíróságnak – a törvényesség megállapítására vonatkozó kötelezettség teljesítése érdekében – hivatalból kell egy jogalapra hivatkoznia.

1 — Eredeti nyelv: francia.
2 — A továbbiakban: BSH vagy felperes.
3 — A továbbiakban: LG vagy felszólaló.
4 — T-595/13, EU:T:2014:1023, a továbbiakban: megtámadott ítélet.

4. Másrészről lehetőséget kellene adnia a Bíróság számára arra, hogy az OHIM-nál előterjesztett, a felszólalási osztályok határozatainak felülvizsgálatára irányuló jogorvoslatok felépítése és igénybevétele tekintetében állást foglaljon. A Bíróságnak különösen a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) fellebbezési tanácsainak eljárási szabályzatáról szóló, 1996. február 5-i 216/96/EK bizottsági rendelet[5] 8. cikke (3) bekezdésének hatályát és alkalmazása részletes szabályait kell meghatároznia.

5. E rendelkezés a következőket írja elő:

„Az ellenérdekű fél – válaszában – olyan okra hivatkozva is kérheti a megtámadott határozat megsemmisítését vagy megváltoztatását, amely a fellebbezésben nem szerepel. Ez a nyilatkozat a fellebbezőnek az eljárástól való elállása esetén hatálytalanná válik.”

6. A jelen ügyben, miközben a BSH a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet[6] 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be a felszólalási osztály határozatának megváltoztatása iránt a termékek egy rendkívül szűk körére vonatkozóan, az LG ezen határozat megváltoztatása iránt a termékek jóval szélesebb körére vonatkozóan nyújtott be – a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése szerinti válaszként benyújtott észrevételeiben – csatlakozó fellebbezést.

7. 2013. szeptember 5-i határozatával[7] az OHIM első fellebbezési tanácsa (a továbbiakban: fellebbezési tanács) elutasította a BSH fellebbezését, és részben helyt adott az LG kérelmének.

8. A jelen ügy tárgya a fenti határozat jogszerűsége.

9. Noha a Törvényszékhez benyújtott hatályon kívül helyezés iránti kereset kizárólag az ütköző megjelölések összetéveszthetőségére vonatkozó érdemi értékelésre vonatkozott, a „compressor technology” védjegy lajstromozása szempontjából a Bírósághoz benyújtott fellebbezés két, tisztán eljárásjogi kérdést vet fel, egyrészről a bíróság hivatalból történő eljárására, másrészről a jogorvoslati út fennállására és törvényességére vonatkozóan.

10. A bíróság hivatalból történő eljárását illetően javaslom, hogy a Bíróság a megtámadott ítéletet ne a BSH által a Bíróság elé terjesztett jogalapok figyelembevétele alapján helyezze hatályon kívül, hanem azért, mert a Törvényszék elmulasztott hivatalból figyelembe venni két imperatív jogalapot, egyrészről a fellebbezési tanács hatáskörének hiányát a felszólalási osztály határozatának a felperes által az alapfellebbezésben meg nem jelölt termékekre vonatkozó felülvizsgálata tekintetében, másrészről a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértését a fenti eljárás keretein belül.

11. Lévén, hogy e két jogalap kontradiktórius jogvita tárgyát képezte a Bíróság előtt, azt javaslom, hogy a Bíróság azokat hivatalból vegye figyelembe, és maga döntse el a jogvitát.

12. Ennek keretében a Bíróságnak különösen azt kell meghatároznia, hogy – a 207/2009 rendelet 58–64. cikkében foglalt szabályokra, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájában (a továbbiakban: Charta) szereplő eljárásjogi garanciákra is tekintettel – a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének tényleges célja a 207/2009 rendeletben előírt jogorvoslathoz képest egy párhuzamos jogorvoslat bevezetése-e.

13. A Bíróság feladata tehát a jelenlegi – az OHIM különböző fellebbezési tanácsai és a Törvényszék különböző tanácsai által az említett rendelkezés értelmezése tárgyában képviselt, nem egységes megközelítésekből eredő – jogi bizonytalanság megszüntetése.

5 — HL L 28., 11. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 221. o. A 2004. december 6-i 2082/2004/EK bizottsági rendelettel módosított rendelet (HL L 360., 8. o., a továbbiakban: 216/96 rendelet).

6 — HL L 78., 1. o.

7 — R 1176/2012-1. sz. ügy. A 2013. december 3-i helyesbítő határozattal módosított határozat, a továbbiakban: vitatott határozat.

14. A jelen indítványban kifejtem azokat az indokokat, amelyek alapján a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének nem lehet kifejezett célja a 207/2009 rendelet 58. és azt követő cikkeiben foglalt jogorvoslattól független jogorvoslati út megnyitása. Következésképpen, álláspontom szerint azáltal, hogy a fellebbezési tanács egy nyilvánvalóan elfogadhatatlan fellebbezést fogadott be és annak helyt adott, nem volt jogköre a felszólalási osztálynak az alapfellebbezésben foglaltaktól eltérő termékekre vonatkozó határozatának felülvizsgálatára, és túllépte hatáskörét.

15. Másodlagosan azt is kifejtem, hogy a fellebbezési tanács megsértette a BSH védelemhez való jogát azzal, hogy nem tette lehetővé számára észrevételek előterjesztését az LG által benyújtott csatlakozó fellebbezést követően.

16. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság a vitatott határozatot helyezze hatályon kívül, és az OHIM-ot kötelezze mind az első-, mind a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

II – **Uniós jogi háttér**

A – *A 207/2009 rendelet*

17. A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendeletet [8] a 2009. április 13-án hatályba lépett 207/2009 rendelet hatályon kívül helyezte, és annak helyébe lépett. A szóban forgó védjegybejelentés dátumára tekintettel azonban, amely a jelen esetben 2008. november 24-e, és amely az alkalmazandó anyagi jog meghatározása céljából döntő jelentőségű, a jelen jogvitára egyrészről a 207/2009 rendelet eljárásjogi szabályai, másrészről a 40/94 rendelet anyagi jogi rendelkezései irányadók.

18. A 40/94 rendelet „Viszonylagos kizáró okok” című 8. cikkének – amelynek szövegét a 207/2009 rendelet módosítás nélkül átvette – (1) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

[…]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.”

19. A 207/2009 rendelet „Jogosultság a fellebbezésre, illetve a fellebbezési eljárásban való részvételre” című 59. cikke a rendelet „Fellebbezés” című VII. címében szerepel. A fenti cikk értelmében:

„Az eljárásban részt vevő bármelyik fél, akit a határozat hátrányosan érint, fellebbezhet […]”

20. Ugyanezen rendeletnek „A fellebbezés határideje és alaki követelményei” című 60. cikke, amely ugyanezen VII. cím részét képezi, a következőképpen rendelkezik:

„A fellebbezést a határozat kézbesítésének napjától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani a hivatalhoz. A fellebbezés nem tekinthető benyújtottnak mindaddig, amíg a fellebbezés díját meg nem fizetik. […]”

8 — HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.

21. Az említett rendeletnek „A fellebbezés elbírálása” című 63. cikke, a (2) bekezdésében, a következőképpen rendelkezik:

„A fellebbezés vizsgálata során a fellebbezési tanács, ahányszor csak szükséges, felhívja a feleket, hogy az általa megjelölt határidőn belül nyújtsák be az ellenérdekű fél nyilatkozatával vagy a fellebbezési tanács felhívásával kapcsolatos észrevételeiket. […]”

22. A 207/2009 rendeletnek „A fellebbezés tárgyában hozott határozat” című 64. cikke, az (1) bekezdésében, a következőképpen rendelkezik:

„A fellebbezési tanács a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően határoz a fellebbezésről. A fellebbezési tanács eljár annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta, vagy az ügyet visszautalja ehhez a szervezeti egységhez új eljárásra […]”

23. E rendelet 75. cikkének második mondata szerint továbbá az OHIM határozatai „csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni”.

24. Végül a fenti rendeletnek „A tényállás hivatalbóli vizsgálata” című 76. cikke, az (1) bekezdésében, kimondja:

„A hivatal az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a hivatal a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.”

B – *A 2868/95/EK rendelet*

25. A közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet,[9] annak ötödik és hatodik preambulumbekezdése értelmében, megállapítja a közösségi védjegyről szóló rendelet rendelkezéseinek végrehajtásához szükséges szabályokat, oly módon, hogy azok biztosítsák az OHIM előtti közösségi védjegyeljárások zavartalan és hatékony lefolytatását.

26. Az eljárási szabályok vonatkozásában így a rendelet a X. címben egészíti ki a fellebbezés előterjesztésére és vizsgálatára vonatkozó szabályokat.

27. A 2868/95 rendelet 49. szabálya tehát, mely „A fellebbezés mint nem elfogadható fellebbezés elutasítása” címet viseli, a következőket mondja ki:„(1) Ha a fellebbezés nem felel meg a [207/2009 rendelet 58–60.] cikkének, valamint a [fellebbezésre irányuló kérelem tartalmára vonatkozó] 48. szabály (1) bekezdése c) pontjának és (2) bekezdésének, a fellebbezési tanács azt mint nem elfogadható fellebbezést elutasítja […]

[…]

(3) Ha a fellebbezés díját a fellebbezés benyújtására a [207/2009 rendelet 60. cikke] alapján megjelölt határidő lejárta után fizetik meg, a fellebbezést be nem nyújtottnak kell tekinteni […]”

9 — HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.

C – A 216/96 rendelet

28. A 216/96 rendeletnek „Az eljárás” című 8. cikke a következőképpen szól:

„[…]

(2) A [207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdésében] foglaltak sérelme nélkül, ha az eljárásban ellenérdekű fél vesz részt, a fellebbezés alapjául szolgáló okokat tartalmazó nyilatkozattal kapcsolatos észrevételre a fellebbező az észrevételnek a vele való közlésétől számított két hónapon belül nyújthatja be válaszát, az ellenérdekű fél pedig a fellebbező válaszának a vele való közlésétől számított két hónapon belül nyújthatja be viszonválaszát.

(3) Az ellenérdekű fél – válaszában – olyan okra hivatkozva is kérheti a megtámadott határozat megsemmisítését vagy megváltoztatását, amely a fellebbezésben nem szerepel. Ez a nyilatkozat a fellebbezőnek az eljárástól való elállása esetén hatálytalanná válik.”

III – **Az ügy előzményei**

29. 2012. május 3-án hozott határozatával a felszólalási osztály részben elutasította a BSH által benyújtott „compressor technology” közösségi védjegy bejelentése iránti kérelmet. Úgy ítélte meg ugyanis, hogy fennáll az LG korábbi, „KOMPRESSOR” védjegyével való összetéveszthetőség a Nizzai Megállapodás [10] szerinti 7., 9. és 11. osztályba tartozó áruk egy része, azaz többek között a háztartási elektromos tisztítóberendezések, így például a porszívók és a szilárd és nedves hulladékok felszívására szolgáló szívókészülékek vonatkozásában. [11]

30. A 7., 9. és 11. osztályba tartozó egyéb áruk vonatkozásában a felszólalási osztály az összetéveszthetőség hiányára való hivatkozással elutasította az LG által előterjesztett felszólalást.

31. E határozatról a feleket 2012. május 3-án értesítették.

32. A BSH e határozattal szemben 2012. június 26-án fellebbezést terjesztett elő az erre a célra rendszeresített formanyomtatvány kitöltése útján, amely fellebbezés indokolását a 2012. szeptember 3-i beadványában fejtette ki. A BSH a felszólalási osztály határozatának felülvizsgálatát a határozatnak az összetéveszthetőség értékelésére vonatkozó részében, a 7. osztályba tartozó háztartási elektromos tisztítóberendezések, így például a porszívók és a szilárd és nedves hulladékok felszívására szolgáló szívókészülékek vonatkozásában kérte, a többi áru vonatkozásában nem.

33. 2012. október 31-én az LG „Észrevételek válaszként” című beadványában egyrészről előterjesztette válaszát a BSH által fellebbezése alátámasztására felhozott érvekre, másrészről kérte a felszólalási osztály határozatának felülvizsgálatát, és a „compressor technology” védjegybejelentés szélesebb körben való elutasítását. Az LG különösen arra hivatkozott, hogy a felszólalási osztály határozatával ellentétben, az alábbi áruk tekintetében fennáll az összetévesztés veszélye:

– 7. osztály: hulladékok ártalmatlanítására szolgáló elektromos készülékek, nevezetesen hulladékaprító gépek és hulladéktömörítő gépek;

10 — A védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás.

11 — A szóban forgó áruk teljes jegyzékét lásd a megtámadott ítélet 3. pontjában.

– 9. osztály: személymérlegek; fóliák hegesztésére szolgáló elektromos készülékek; háztartási és konyhai gépek és készülékek céljára szolgáló (elektromos/elektronikus) távvezérlő-, jelző- és vezérlőegységek; üres vagy felvételt tartalmazó, háztartási készülékek céljára szolgáló berendezés által olvasható adathordozók; elektromos automata italadagoló vagy ételadagoló készülékek, adagoló automaták; a felsorolt termékek céljára szolgáló, a 9. osztályban szereplő valamennyi alkatrész.

A 9. osztályba tartozó elektromos készülékek és berendezések, nevezetesen villanyvasalók; konyhai mérlegek céljára szolgáló, a 9. osztályba tartozó alkatrészek;

– 11. osztály: infravörös lámpák (nem orvosi célra); melegítőpárnák (nem orvosi célra), melegítőtakarók (nem orvosi célra); italhűtő készülékekkel kombinálva történő használatra szánt hűtöttital-adagoló gyümölcscentrifugák (levek készítésére szolgáló készülékek).

34. 2012. november 8-i, „Észrevételek közlése” című levelével az OHIM kézbesítette a BSH részére az LG által benyújtott „észrevételeket”, megjegyezve, hogy az írásbeli eljárás lezárult, következésképpen a csatlakozó észrevételeket csak tájékoztató jelleggel közlik, továbbá hogy az iratok megfelelő időben felterjesztésre kerülnek a fellebbezési tanácshoz, amely az ügy érdemében a döntést meg fogja hozni.

35. A vitatott határozat 13. pontjában a fellebbezési tanács elfogadhatónak ítélte a BSH által előterjesztett fellebbezést, mivel azt a 207/2009 rendelet 58–60. cikkével, és a 2868/95 rendelet 48. szabályával összhangban nyújtották be.

36. A vitatott határozat 14. pontjában – a fellebbezés tartalmának vizsgálata keretében – a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy az LG a BSH fellebbezésének indokolását tartalmazó beadványra adott válasziratában „járulékos” fellebbezést terjesztett elő („ancillary appeal”) a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésének megfelelően, amelyben kérte a felszólalási osztály határozatának felülvizsgálatát, annak az előzőekben említett, 7., 9., és 11. osztályokba tartozó árukra vonatkozó részében.

37. Vizsgálatának eredményeképpen a fellebbezési tanács elutasította a BSH fellebbezését, és részben helyt adott az LG csatlakozó fellebbezésének.

38. A BSH ezt követően hatályon kívül helyezés iránti keresetet terjesztett elő a Törvényszék előtt, egyetlen jogalapra hivatkozva, amely a 207/2009 rendeletnek az ütköző megjelölések összetéveszthetőségének értékelésére vonatkozó 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának a fellebbezési tanács általi megsértésén alapul.

39. A Törvényszék elutasította ezt a keresetet.

IV – **A felek kérelmei a Bíróság előtti eljárásban**

40. Fellebbezésében a BSH a megtámadott ítélet és a vitatott határozat hatályon kívül helyezését kéri a Bíróságtól, valamint másodlagosan azt, hogy a Bíróság utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, és az OHIM-ot kötelezze mind az első-, mind a másodfokú eljárás költségeinek viselésére.

41. Az OHIM a fellebbezés elutasítását és a BSH költségek viselésére kötelezését kéri.

V – **A fellebbezésről**

42. A BSH, fellebbezése alátámasztásaként, két jogalapra hivatkozik.

43. Az első jogalapra most először történik hivatkozás a Bíróság előtt. E jogalap a 207/2009 rendelet 60. cikkének – amely az OHIM fellebbezési tanácsaihoz előterjesztett fellebbezés benyújtására vonatkozó eljárási szabályokat írja elő – OHIM általi megsértésén alapul. A BSH álláspontja szerint ugyanis az LG által előterjesztett csatlakozó fellebbezés elfogadhatatlan volt, mivel a fenti cikkben előírt, határidőre és alakiságra vonatkozó követelmények közül egyiknek sem felelt meg.

44. A második jogalap a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja megsértésén alapul, a „compressor technology” és a „KOMPRESSOR” megjelölések között fennálló összetéveszthetőség értékelése keretében.

45. Álláspontom szerint a jelenlegi szakaszban nem szükséges annak értékelése, hogy a vitatott határozat a BSH által a fellebbezésében kifejtett hibákban szenved-e. A megtámadott ítéletet ugyanis véleményem szerint mindenekelőtt azért kell hatályon kívül helyezni, mert a Törvényszék nem vette hivatalból figyelembe, hogy a vitatott határozatot egy hatáskörrel nem rendelkező hatóság hozta meg, megsértve a felperes védelemhez való jogát.

46. Álláspontom szerint ugyanis a felszólaló által előterjesztett csatlakozó fellebbezés nyilvánvalóan elfogadhatatlan volt, ennek folytán a fellebbezési tanács nem rendelkezett hatáskörrel a felszólalási osztály határozatának felülvizsgálatára az ezen fellebbezés tárgyát képező áruk vonatkozásában.

47. Megjegyzem továbbá, hogy a fellebbezési tanács megváltoztatta a felszólalási osztály határozatát, és helyt adott a felszólaló kérelmeinek, anélkül, hogy előzetesen lehetőséget adott volna a BSH számára álláspontjának megfelelő kifejtésére, megsértve ezzel a BSH védelemhez való jogát.

48. Márpedig a hatáskör hiánya és az alapvető alakiságok megsértése olyan imperatív jogalapoknak minősülnek, amelyekre az uniós bíróságnak hivatalból lehet vagy kell hivatkoznia, amennyiben a felek azt elmulasztják.

49. Az uniós bíróságok előtti eljárásra irányadó szabályokból, különösen az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 21. cikkéből, valamint a Törvényszék eljárási szabályzata 177. cikkéből következik, hogy a jogvita tárgyát és terjedelmét a felek határozzák meg. Ebből következően az uniós bíróság elviekben nem terjeszkedhet túl a felek hozzá benyújtott kérelmein, és ezekről a kérelmekről a felek által előadott ténybeli és jogi elemek keretein belül kell határoznia.

50. Ugyanakkor az uniós bíróság szerepe nem passzív. A közösségi védjeggyel kapcsolatos jogvitában az általa gyakorolt bírósági felülvizsgálat nem korlátozódhat az OHIM fellebbezési tanácsa által a korábbiakban elvégzett vizsgálat puszta megismétlésére.[12] A szerepe nem korlátozódhat továbbá az egyes felek érdemi álláspontjának oly módon történő értékelésére sem, hogy szigorúan tartja magát az általuk felhozott jogalapokhoz és érvekhez. Az uniós bíróság funkciója ugyanis nem pusztán az, hogy „döntőbíró” legyen. Biztosítania kell ezen kívül az uniós jog, és különösen a Chartában foglalt alapvető garanciák betartását is.

51. Az uniós bíróságok előtti eljárásra vonatkozó szabályok, valamint az ítélkezési gyakorlat így több olyan esetet is meghatározott, amelyben az uniós bíróság a törvényességi kontrollal kapcsolatos feladatai teljesítése érdekében hivatalból is felvethet valamely jogalapot.

12 — OHIM kontra Kaul ítélet (C-29/05 P, EU:C:2007:162, 55. pont).

52. Az eljárási szabályzat alapján tehát a Törvényszék hivatalból is figyelembe veheti, ha nyilvánvalóan nincs hatásköre a kereset elbírálására, vagy ha az nyilvánvalóan elfogadhatatlan, vagy adott esetben jogilag nyilvánvalóan megalapozatlan.[13] Hivatalból figyelembe veheti a kereset eljárásgátló okok fennállása miatti elfogadhatatlanságát,[14] tehát a kereset elfogadhatósága valamely lényeges feltételének – mint például a megtámadható aktus létezése,[15] a kereshetőségi jog fennállása,[16] az eljárásjogi határidők betartása[17] – megsértését.

53. A Bíróság továbbá különbséget tett egyrészről a megtámadott aktus érdemi jogszerűségére vonatkozó, az EUMSZ alkalmazására vonatkozó valamely jogszabály megsértése körébe tartozó, az uniós bíróság által csak a felek hivatkozása esetén vizsgálható jogalapok, másrészről a megtámadott aktus alaki jogszerűségét megkérdőjelező, a lényeges eljárási szabályok megsértésére alapított, az uniós bíróság által hivatalból figyelembe veendő imperatív jogalapok között.[18] Ez utóbbi esetben a jogi aktus formájával vagy a lefolytatott eljárással kapcsolatos szabálytalanságok harmadik felek, vagy e jogi aktus címzettjeinek a jogait sértik, vagy annak tartalmára lehetnek esetlegesen befolyással.[19] Szó lehet például a szabályos hitelesítés hiányáról,[20] vagy az értesítés hiányáról.[21]

54. A Bíróság ennélfogva megállapította, hogy a megtámadott jogi aktus kibocsátója hatáskörének hiánya,[22] valamint e jogi aktus indokolásának hiánya vagy elégtelensége[23] olyan imperatív jogalapnak minősül, amelyet az uniós bíróságnak hivatalból lehet, sőt kell felvetnie, még akkor is, ha ezt egyik fél sem kérte tőle.

55. A hatályon kívül helyezés iránti keresetet elbíráló uniós bíróság terhére tehát nem róható fel az, hogy túllépi az előtte folyamatban lévő jogvita kereteit, túllépi hatáskörét, a kereseten túlterjedő határozatot hoz, és megsérti az eljárási szabályokat, amikor olyan jogalapot vesz hivatalból figyelembe, amely éppen annak a jogi aktusnak a törvényességére vonatkozik, amelynek a hatályon kívül helyezését kérték.[24]

56. Az ítélkezési gyakorlatban szereplő e különböző esetekben a megtámadott aktus hibája kellően súlyos ahhoz, hogy az uniós bíróság által alkalmazott szankciót igazolja, noha a felperes nem hivatkozott rá. Más szavakkal, ha a megtámadott aktus ellentétes az anyagi jogerővel, lényeges eljárási szabálysértésből vagy alapvető jog megsértéséből ered, kevésbé jelentős az a kérdés, hogy ezen aktus szenved-e olyan hibában is, amelyet a felperes a hatályon kívül helyezés iránti keresete alátámasztására terjesztett elő. Az uniós jogrend védelme, és az alapvető jogok védelme lehetővé teszik, és adott esetben kötelezik a bíróságot annak megállapítására, hogy a szóban forgó aktus olyan hibában szenved, amely minden esetben annak megsemmisítését vonja maga után.

13 — Lásd a Törvényszék eljárási szabályzatának 126. cikkét.

14 — Lásd a Törvényszék eljárási szabályzatának 129. cikkét.

15 — ISAE kontra VP és Interdata kontra Bizottság végzés (C-130/91, EU:C:1992:7, 11. pont).

16 — Olaszország kontra Bizottság ítélet (C-298/00 P, EU:C:2004:240, 35. pont); Regione Siciliana kontra Bizottság ítélet (C-417/04 P, EU:C:2006:282, 36. pont).

17 — Politi kontra ETF ítélet (C-154/99 P, EU:C:2000:354, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ítélet (C-469/11 P, EU:C:2012:705, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 — Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ítélet (C-367/95 P, EU:C:1998:154, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 40. pont).

19 — E meghatározás Rideau, J., „Recours en annulation", *Jurisclasseur Europe*, 331. kötet, 22. pontjából került átvételre.

20 — Bizottság kontra Solvay ítélet (C-287/95 P et C-288/95 P, EU:C:2000:189, 55. pont).

21 — Hoechst kontra Bizottság ítélet (C-227/92 P, EU:C:1999:360, 72. pont).

22 — Salzgitter kontra Bizottság ítélet (C-210/98 P, EU:C:2000:397, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); Planet kontra Bizottság végzés (T-320/09, EU:T:2011:172, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 — Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 — Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 35. pont).

57. Nyilvánvaló, hogy ez a jogkör nem rendelhető alá annak a feltételnek, hogy az említett hiba a felek által hivatkozott jogalapokhoz és érvekhez kapcsolódjon. Az ilyen feltétel betartása ugyanis ellentmondásban állna magával a hivatalból történő figyelembevétel jogának céljával, amely pontosan a felek hiányosságait hivatott pótolni az imperatív szabályok figyelmen kívül hagyása esetén.

58. A jelen ügyben a Törvényszékhez benyújtott iratokból kitűnik, hogy az LG által a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésére hivatkozással előterjesztett csatlakozó fellebbezés semmiben sem felelt meg az elfogadhatóság feltételét képező, határidőkre és alakiságra vonatkozó előírásoknak.

59. A vitatott határozatból az is világosan kitűnik, hogy a fellebbezési tanács, noha a BSH által elsődlegesen előterjesztett fellebbezés elfogadhatóságáról a 13. pontban kifejezetten határozott, az LG által benyújtott csatlakozó fellebbezés elfogadhatóságát sohasem vizsgálta, miközben a vitatott határozat az LG által felhozott érveken alapul.

60. Márpedig hogyan lehet helyt adni egy fellebbezésnek úgy, hogy annak elfogadhatóságát előzetesen nem értékelték?

61. El kell ismerni, hogy az ezzel kapcsolatos gyakorlat problémás, mivel a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének hatályát, valamint az ilyen fellebbezés benyújtására vonatkozó eljárási szabályokat illetően elég nagy a zavar.

62. Mindemellett, a körülményektől függetlenül a fellebbezési tanács azzal, hogy az LG által előterjesztett fellebbezés elfogadhatóságáról elmulasztott határozatot hozni, megsértette a 2868/95 rendelet 49. szabályának (1) bekezdését, amely – emlékeztetőül – előírja, hogy „[h]a a fellebbezés nem felel meg a [207/2009 rendelet 58–60.] cikkének, valamint a [fellebbezésre irányuló kérelem tartalmára vonatkozó] 48. szabály (1) bekezdése c) pontjának és (2) bekezdésének, a fellebbezési tanács azt mint nem elfogadható fellebbezést elutasítja”.

63. Egyébiránt a fellebbezési tanács e fellebbezés elbírálásakor túllépte hatáskörének korlátait, mivel fellebbezésről csak akkor lehet beszélni, ha azt a jogszabályban foglaltaknak megfelelően nyújtották be.

64. A felek által felhozott hatályon kívül helyezési jogalapok értékelését megelőzően tehát a Törvényszék köteles lett volna hivatalból megvizsgálni azt, hogy a fellebbezési tanácsnak volt-e hatásköre a vitatott határozat elfogadására.

65. Ezen túlmenően az iratokból világosan kiderül, hogy a vitatott határozatot úgy fogadták el, hogy a BSH-nak előzetesen nem volt lehetősége az LG által benyújtott csatlakozó fellebbezésre vonatkozó észrevételei előterjesztésére, amely kétségtelenül hiányossá tette e határozat indokolását. Ez a hiányosság annál is inkább szembetűnő volt, mivel az LG által a fellebbezésében hivatkozott bizonyítékok egyértelműen döntő jelentőségűek voltak az eljárás kimenetelét illetően, mivel a fellebbezési tanács a felszólalási osztály határozatát a BSH hátrányára változtatta meg.

66. Márpedig az általam imént hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján a Bíróság ismételten kimondja, hogy jogi alapelv megsértését jelentené egy bírósági határozat olyan tényeken és iratokon alapuló meghozatala, amelyeket a feleknek – vagy közülük valamelyik félnek – nem volt lehetősége megismerni, és amelyekkel kapcsolatban így nem állt módjában állást foglalni.

67. A Törvényszék tehát – a fellebbezési tanács hatáskörére vonatkozó vizsgálat hiányában – köteles lett volna hivatalból lefolytatni a vitatott határozat törvényességi vizsgálatát, a meghallgatáshoz való jog és a kontradiktórius eljárás alapelveire, valamint a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdésére, és 75. cikkének második mondatára is tekintettel.

68. Következésképpen azt javaslom a Bíróságnak, hogy a fenti indokok alapján helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet.

VI – **A megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésének következményeiről**

69. A fellebbezéssel megtámadott ítélet hatályon kívül helyezése esetén az Európai Unió Bírósága Alapokmányának 61. cikke azt írja elő, hogy a Bíróság vagy visszautalja az ügyet határozathozatalra a Törvényszékhez, vagy az ügyet maga dönti el érdemben, ha a per állása megengedi.

70. Álláspontom szerint a jogvita két jogalap alapján, amelyeket javaslatunk szerint a Bíróságnak hivatalból kell figyelembe vennie, érdemben eldönthető.

71. Először is, ami azt a kérdést illeti, hogy a fellebbezési tanács rendelkezett-e hatáskörrel a felszólalási osztály határozatának felülvizsgálatára az LG csatlakozó fellebbezésében foglalt áruk tekintetében, az e fellebbezés elfogadhatóságára vonatkozik, és az a BSH és az OHIM által beadványaikban és a Bíróság előtti tárgyalás során már megvitatásra került.

72. Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a vitatott határozat a BSH védelemhez való jogának megsértésének hibájában szenved-e, amiatt, hogy őt nem hallgatták meg, szintén kontradiktórius vita tárgyát képezte a Bíróság előtt.

73. Következésképpen azt javaslom a Bíróságnak, hogy hivatalból vegye figyelembe a fellebbezési tanács vitatott határozat elfogadására vonatkozó hatáskörének hiányán alapuló jogalapot.

74. Indítványom keretében másodlagos jelleggel vizsgálom tehát a fenti határozat elfogadásához vezető eljárás keretein belül a felperes meghallgatáshoz való jogának és a kontradiktórius eljárás elvének megsértésén alapuló jogalapot.

A – *A fellebbezési tanács vitatott határozat elfogadására vonatkozó hatáskörének hiányáról*

1. A felek érvei

75. A BSH arra hivatkozik, hogy a jelen ügyben nem volt olyan elfogadható fellebbezés, amely önmagában alkalmas lett volna a védjegylajstromozásnak a felszólalási osztály határozatában foglalt elutasítása kiterjesztésének igazolására. Álláspontja szerint ugyanis az LG nem terjesztett elő fellebbezést a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt határidőn belül, és az erre vonatkozóan előírt díjat sem fizette meg.

76. Az OHIM először is arra hivatkozik, hogy a BSH azon érve, miszerint az LG a 2012. október 31-i válaszbeadványában nem terjesztett elő kifejezett kérelmet, ténybelileg nem megalapozott, mivel az említett kérelem tisztán és világosan megfogalmazásra került. Egyébként nem szükséges kifejezetten a „kérelem” szó használata, vagy a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésére való kifejezett hivatkozás. Ugyanis az is elegendő, ha az észrevételek egészükben véve világossá teszik a felszólalási osztály határozatát megtámadni kívánó fél erre irányuló szándékát, és szándékának terjedelmét.

77. Az OHIM ezt követően arra hivatkozik, hogy a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének megszövegezéséből az következik, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárás keretében az ellenérdekű félnek észrevételeiben lehetősége van a megtámadott határozat vitatásához való jogának gyakorlására. Pusztán ellenérdekű féli minősége lehetővé teszi tehát számára, hogy vitassa a felszólalási osztály határozatának érvényességét. Ez a rendelkezés továbbá nem korlátozza e jogot a fellebbezésben már felhozott jogalapokra. Akként rendelkezik ugyanis, hogy a kérelem a fellebbezésben nem szereplő okra vonatkozik. Egyébként az említett rendelkezés egyáltalában nem utal arra a tényre, hogy az ellenérdekű fél maga is benyújthatott volna fellebbezést a megtámadott határozattal szemben. Mindkét jogorvoslat rendelkezésre áll a felszólalásnak helyt adó és a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet elutasító határozat vitatására, amelyet egyébként az Intesa Sanpaolo kontra OHIM – MIP

Metro (COMIT) ítélet [25] is megerősített.

78. Végül az OHIM arra hivatkozik, hogy ez a megállapítás nem vonja kétségbe a 207/2009 rendelet által előírt eljárási szabályokat, különösen nem azt a szabályt, amely szerint az eljárásban részt vevő bármelyik fél, akit az elsőfokú határozat hátrányosan érint, fellebbezhet. Amennyiben ugyanis az ellenérdekű fél úgy dönt, hogy „csatlakozó fellebbezést" nyújt be a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése értelmében, e fellebbezés fenntartása elválaszthatatlanul összefügg a fellebbező fél fellebbezésének fenntartásával, ellentétben a 207/2009 rendelet rendelkezéseinek megfelelően előterjesztett fellebbezés esetével. Az ellenérdekű fél viseli tehát annak kockázatát, hogy „csatlakozó fellebbezése" osztja a fellebbező fél fellebbezésének sorsát, és amennyiben a fellebbező fél visszavonja a fellebbezését, az ő csatlakozó fellebbezése – „járulékos jellege miatt" – úgyszólván érvénytelenné válik.

2. Értékelés

79. Valamennyi peres fél elismeri először is azt, hogy a felszólaló által benyújtott fellebbezés a felszólalási osztály határozatának azon áruk tekintetében történő felülvizsgálatára vonatkozott, amelyek nem képezték a felperes által az alapügyben előterjesztett fellebbezés tárgyát, másodszor, hogy ezt a fellebbezést közel hat hónappal a felszólalási osztály határozatának közlése után nyújtották be, [26] harmadszor azt, hogy ráadásul semmilyen fellebbezési díj nem került megfizetésre, negyedszer pedig, hogy a fellebbezési tanács úgy adott részben helyt az LG kérelmének, vagyis úgy hozott a BSH számára hátrányos határozatot, hogy előzőleg nem szerezte be a BSH észrevételeit.

80. Az ilyen eljárás nem pusztán a 207/2009 rendeletben és annak végrehajtási rendeleteiben lefektetett eljárási szabályokkal ellentétes, hanem egyúttal súlyosan sérti a felperes Chartában biztosított jogait és eljárási garanciáit is.

81. A jelen eljárás valójában a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének tartalmát övező nagymértékű zavar következménye.

82. Legalább ezt a kérdést illetően ismertetem az Európai Bizottság tárgyaláson előadott véleményét, mivel álláspontja szerint e rendelkezés „egyfajta jogbizonytalanságot" tart fenn, és „»enyhén hiányosnak« is minősíthető". Ez nem csupán a vitatott határozat törvényességét érintő hiányosságokat magyarázza, hanem egyúttal – és szélesebb körben – az OHIM határozathozatali gyakorlata során tapasztalható következetlenségeket is. [27]

83. Egyébként a 207/2009 rendeletnek az (EU) 2015/2424 rendelettel [28] történt módosítása keretében, amely 2016. március 23-án lép hatályba, a Bizottság beillesztette a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének rendelkezéseit a 207/2009 rendelet 60. cikkébe, a 2015/2424 rendelet (28) preambulumbekezdésében felhívva a figyelmet arra, hogy „[a]z európai uniós védjegyek jelenlegi rendszerének alkalmazása során szerzett tapasztalat rávilágított arra, hogy egyes vonatkozásait tekintve az eljárás javításra szorul", és hogy „[…] bizonyos intézkedéseket kell hozni […] a jogbiztonság és a kiszámíthatóság növelése érdekében".

84. El kell ismerni, hogy e következetlenségek forrása a Törvényszék különböző tanácsainak eltérő ítélkezési gyakorlatában is keresendő.

25 — T-84/08, EU:T:2011:144, 23. pont.

26 — Emlékeztetek arra, hogy a felszólalási osztály határozatát 2012. május 3-án közölték.

27 — Az OHIM negyedik fellebbezési tanácsának 2012. augusztus 9-i, Zoo sport ügyben hozott határozata, 10. pont („cross-appeal").

28 — **A közösségi védjegyről szóló 207/2009/EK tanácsi rendelet és a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló 2868/95/EK bizottsági rendelet módosításáról, valamint a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnak (védjegyek és formatervezési minták) fizetendő díjakról szóló 2869/95/EK bizottsági rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2424 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 341., 21. o.)**

85. A Törvényszék negyedik tanácsa az Intesa Sanpaolo kontra OHIM – MIP Metro (COMIT) ítéletében [29] ugyanis – amelyre az OHIM hivatkozik – kimondta, hogy a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése párhuzamos jogorvoslatot hoz létre a 207/2009 rendelet 60. cikkében foglalt jogorvoslathoz képest. Ez a megállapítás egy rendkívül rövid elemzésen alapul, amelynek a szövegét alább átvesszük: [30]

„[…] a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése nem korlátozza [az ellenérdekű fél jog[á]t a felszólalási osztály határozata érvényességének vitatása tekintetében] a fellebbezésben már szereplő jogalapokra. Rendelkezik ugyanis arról, ha a kérelem a fellebbezésben nem szereplő okra vonatkozik. Egyébként az említett rendelkezés egyáltalában nem utal arra a tényre, hogy a fellebbezésben ellenérdekű fél maga is fellebbezést nyújthatott volna be a megtámadott határozattal szemben. Mindkét jogorvoslat rendelkezésre áll a felszólalásnak helyt adó és a közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmet elutasító határozat vitatására.”

86. Ezen elemzést erősítette meg a Törvényszék a Meica kontra OHIM – Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta) ítéletében [31] is. Bár ezen ítélet részletesebben vizsgálta a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdését, és szigorúan értelmezte e rendelkezés megfogalmazását a 207/2009 rendelet 60. cikkében említett jogorvoslati lehetőséget illetően, nem vagyok róla meggyőződve, hogy a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése – a megszövegezése szerinti állapotában – párhuzamos jogorvoslati utat képezhetne.

87. Érzésem szerint több indok is ellentmondani látszik ennek, nevezetesen a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése megfogalmazása, az a logika, amibe e rendelkezés illeszkedik, és az a tény, hogy nincsenek megfelelő eljárási szabályok és garanciák arra, hogy a felek számára biztosított legyen a hatékony bírói védelem.

88. Először is, a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének hatályát és alkalmazásának részletes szabályait a 207/2009 rendelet és a 2868/95 rendelet alapján az OHIM fellebbezési tanácsaihoz benyújtott fellebbezések előterjesztésére vonatkozó előírásokra figyelemmel kell meghatározni.

89. A 207/2009 rendelet „Fellebbezés” című VII. címében meghatározza többek között a felszólalási osztály határozatai ellen benyújtott fellebbezésekre alkalmazandó alapelveket. E rendelet 60. cikke meghatározza a fellebbezés előterjesztésének határidejére és alakiságaira vonatkozó feltételeket. A fellebbezést ennek megfelelően a határozat kézbesítésének napjától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani, és az nem tekinthető benyújtottnak mindaddig, amíg a fellebbezés díját meg nem fizetik. Ezekre az elvekre a fellebbezők által a fellebbezésük benyújtásához használható űrlap is felhívja a figyelmet. [32]

90. A 2868/95 rendelet – ötödik preambulumbekezdésével összhangban – megállapítja a 207/2009 rendelet rendelkezéseinek végrehajtásához szükséges szabályokat. Az eljárási szabályokat a X. címben kiegészíti a fellebbezés benyújtására és vizsgálatára vonatkozó szabályokkal.

29 — T-84/08, EU:T:2011:144.

30 — 23. pont.

31 — T-247/14, EU:T:2016:64. Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a fellebbező, mint ellenérdekű fél, a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése szerinti válaszbeadványában a felszólalási osztály határozatának megváltoztatását kérte. A fellebbezési tanács, ellentétben a jelen ügyben helyénvalónak ítélt megoldással, elfogadhatatlannak nyilvánította e kérelmet, azzal az indokkal, hogy az kiterjeszti a fellebbezés terjedelmét és nem felel meg a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt feltételeknek.

32 — Ez az űrlap elérhető az OHIM internetes oldalán.

91. A 207/2009 rendelet 60. cikkében foglalt, határidőre és alakiságra vonatkozó követelmények tekintetében tehát az uniós jogalkotó a 2868/95 rendelet 49. szabályában pontosítja, hogy azok be nem tartása a fellebbezés mint nem elfogadható fellebbezés elutasítását vonja maga után. A fellebbezés díját illetően pontosítja továbbá, hogy azt a fellebbezés benyújtására a rendelet 60. cikke alapján megjelölt határidő lejárta előtt kell megfizetni, amelynek hiányában a fellebbezést be nem nyújtottnak kell tekinteni.

92. A 216/96 rendelet a fenti logikai rendszerbe illeszkedik. Hatodik preambulumbekezdése értelmében e rendelet célja „kiegészíteni" a 207/2009 rendelet – 2868/95 rendeletben már elfogadott – végrehajtási szabályait, különösen a fellebbezési tanácsok összetételét és a szóbeli eljárást illetően. Nem az a célja tehát, hogy a 207/2009 rendelet és a 2868/95 rendelet által felállított szabályok helyébe lépjen, és nem is az, hogy az OHIM fellebbezési tanácsaihoz benyújtott fellebbezésekre vonatkozóan *lex specialist* hozzon létre. Ennek nem is lenne értelme, hiszen a 207/2009 rendelet 60. cikke – emlékeztetünk rá – meghatározza az e fellebbezésekre alkalmazandó eljárási szabályokat.

93. A 216/96 rendeletnek „Az eljárás" című 8. cikke a (2) és (3) bekezdésében ennek megfelelően meghatározza a fellebbezési tanácshoz benyújtásra kerülő beadványok kezelésére vonatkozó szabályokat, legyen az a fellebbezés indokolását kifejtő beadvány, a válaszbeadvány, vagy akár az erre adott válasz és viszonválasz.

94. A 216/96 rendelet 8. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik tehát, hogy „[…] ha az eljárásban ellenérdekű fél vesz részt, a fellebbezés alapjául szolgáló okokat tartalmazó nyilatkozattal kapcsolatos észrevételre a fellebbező az észrevételnek a vele való közlésétől számított két hónapon belül nyújthatja be válaszát, az ellenérdekű fél pedig a fellebbező válaszának a vele való közlésétől számított két hónapon belül nyújthatja be viszonválaszát."

95. Ezt követően az uniós jogalkotó e rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében – melynek tartalmát e kérdésben vizsgálni kell – pontosítja, hogy „[a]z ellenérdekű fél – válaszában – olyan okra hivatkozva is kérheti a megtámadott határozat megsemmisítését vagy megváltoztatását, amely a fellebbezésben nem szerepel. Ez a nyilatkozat azonban a fellebbezőnek az eljárástól való elállása esetén hatálytalanná válik."

96. A Törvényszék e rendelkezést – amint azt láthattuk – úgy értelmezte, mint egy párhuzamos jogorvoslati utat bevezető rendelkezést, amely a 207/2009 rendelet 60. cikkében foglalt jogorvoslati lehetőséggel párhuzamosan áll fenn, és lehetővé teszi az ellenérdekű fél (alperes) számára az OHIM felszólalási osztályai határozatainak megtámadását úgy, hogy válaszbeadványában új jogalapokat is felvethet, a fellebbező (felperes) által benyújtott önálló fellebbezés kapcsán.

97. A Meica kontra OHIM – Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta) ítéletben [33] a Törvényszék e kifejezések egyikét sem alkalmazza, hanem úgy tűnik, hogy implicit módon a 216/96 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazási körét a csatlakozó fellebbezésével veszi azonosnak. Ugyanis e rendelkezést egyértelműen szembeállítja a 207/2009 rendelet 60. cikkében szereplő „önálló fellebbezéssel", amely „a kifogásainak biztonsággal történő felhozására az egyetlen jogorvoslati lehetőség" [34].

98. Márpedig ilyen csatlakozó fellebbezést, mint bármely más típusú jogorvoslati kérelmet, a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése nem vezethetett be, két okból sem.

33 — T-247/14, EU:T:2016:64.

34 — 22. és 24. pont.

99. Először is, kétségeim vannak afelől, hogy a Bizottság végrehajtási rendelete, amelynek elsődleges célja a hatodik preambulumbekezdése értelmében megszervezni a fellebbezési tanácsok összetételét és a szóbeli eljárást, megfelelő keret lenne egy új jogorvoslat bevezetésére, amelyről mind ez idáig az egymást követő közösségi védjegyrendeletek nem rendelkeztek.

100. Ezenfelül, és ez a döntő tényező, az uniós jogalkotó nem határozta meg ennek a vélelmezett jogorvoslatnak a bevezetését övező eljárási szabályokat és garanciákat, miközben azokat minden egyes, uniós jogban fellelhető jogorvoslati út tekintetében szisztematikusan kidolgozta, ideértve a csatlakozó fellebbezések esetét is.[35]

101. Ugyanis, ismételten hangsúlyozni kell, hogy a 216/96 rendelet – amint azt egyébként a Törvényszék a Meica konta OHMI – Salumificio Fratelli Beretta (STICK MiniMINI Beretta) ítéletben[36] elemezte – egyáltalán nem tesz említést a fellebbezések előterjesztéséhez elengedhetetlen szabályokról, különösen az arra vonatkozóakról, hogy a fellebbezést milyen formában, milyen határidőn belül kell előterjeszteni, és hogy a felek arra milyen feltételek mellett nyújthatnak be választ.

102. Bár a 216/96 rendelet 8. cikkének (2) bekezdése rögzíti a határidőt, amelyen belül a fellebbező benyújthatja a választ az ellenérdekű fél által előterjesztett, a fellebbezés alapjául szolgáló okokat tartalmazó nyilatkozattal kapcsolatos észrevételre, meg kell állapítani, hogy egyáltalán nem kerül említésre az a határidő, amelyen belül valójában ez utóbbi észrevételt – amely adott esetben csatlakozó fellebbezést tartalmaz – be kell nyújtani. Másrészt, habár e rendelkezés hivatkozik a fellebbező által benyújtott elsődleges kérelemmel kapcsolatos iratváltásra irányadó szabályokra, semmilyen módon nem kerül említésre annak lehetősége, hogy választ adjanak az esetleges csatlakozó fellebbezésben szereplő új elemekre. E rendelet 8. cikkének rendelkezései véleményem szerint nem biztosítják a jogorvoslatok igénybevétele esetében általában megkövetelt egyértelműséget és jogbiztonságot,[37] és még kevésbé biztosítják a felek bírói védelmét.

103. Ha garantálni szeretnénk a gondos igazságszolgáltatást, és valamennyi fél eljárási jogának tiszteletben tartását, és biztosítani, hogy a közigazgatási és a bírósági határozatok véglegessé váljanak, és ezáltal védjék a közérdeket,[38] elengedhetetlen, hogy e szabályok levezethetők legyenek a szóban forgó rendelkezés szövegéből, akár kifejezett említéssel, akár más eljárási szabályokra való hivatkozás útján.

104. A feleknek tehát lehetőséget kell kapniuk a fellebbezés benyújtását szabályozó, alakiságra és határidőkre vonatkozó szabályok megismerésére a fellebbezés elfogadhatóságának garantálása érdekében, valamint lehetőséget kell kapniuk a beadványváltásra saját védelmük biztosítása érdekében.

105. A jelen ügyben nem vitatott, hogy a fellebbezési tanács korlátozás nélkül biztosította az LG számára a jogot az eljárás tárgyának – válaszbeadványa útján történő – módosítására, anélkül, hogy a BSH számára lehetővé tette volna válaszbeadvány (észrevételek) benyújtását. Az sem vitás, hogy a BSH, azzal, hogy kizárólag a 207/2009 rendelet 60. cikkében említett fellebbezési díjat fizette meg, végül is egy *reformatio in peiust* finanszírozott, hiszen a fellebbezési tanács helyt adott az LG kérelmeinek.

106. E körülményekre tekintettel joggal tehetjük fel a kérdést, hogy az uniós jogalkotónak vajon az volt-e a szándéka, hogy a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése keretében a 207/2009 rendelet 58. és azt követő cikkeiben előírt eljárással párhuzamos, új jogorvoslat létrehozása.

35 — Lásd, többek között, a Bíróság eljárási szabályzatának különös rendelkezéseit „A csatlakozó fellebbezés formája, tartalma és a benne foglalt kérelmek” című harmadik fejezeten belüli ötödik címben és „A csatlakozó fellebbezésre vonatkozó beadványok” című negyedik fejezetben (176–180. cikk).

36 — T-247/14, EU:T:2016:64.

37 — Lásd, ebben az értelemben: Moussis kontra Bizottság ítélet (227/83, EU:C:1984:276, 12. pont), valamint Barcella és társai kontra Bizottság ítélet (191/84, EU:C:1986:197, 12. pont).

38 — Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ítélet (C-469/11 P, EU:C:2012:705, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

107. Törekvése ennél szerényebb volt.

108. A dolgok jelen állása szerint, a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében foglalt ezen eljárási szabály kizárólag az ellenérdekű fél számára teszi lehetővé az alapfellebbezésben szereplő – azaz a 207/2009 rendelet 60. cikkének megfelelően a fellebbező által önálló jogcímen benyújtott fellebbezés keretei közé illeszkedő – árukra és szolgáltatásokra vonatkozó új ténybeli és jogi körülmények előterjesztését.

109. Amennyiben az alapfellebbezés csak a lajstromozás iránti kérelemmel érintett áruk vagy szolgáltatások egy részére vonatkozik, mint a jelen ügyben is, e fellebbezés lehetővé teszi, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa elvégezze a felszólalás új érdemi vizsgálatát, ám kizárólag az említett áruk vagy szolgáltatások tekintetében.[39]

110. Amennyiben az ellenérdekű fél a jelen ügyben szereplő körülmények között olyan csatlakozó fellebbezést nyújt be, amelynek tárgya jóval túlmutat az alapfellebbezés keretein, az nyilvánvaló visszaélést jelent az eljárási szabályokkal.

111. Egy ilyen fellebbezést ugyanis szükségképpen a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt határidőben és formában kell benyújtani.

112. Emlékeztetnék arra, hogy e cikk értelmében az ellenérdekű félnek a felszólalási osztály határozatának közlésétől számított két hónapos határidő áll rendelkezésére fellebbezése benyújtására, és ezen felül meg kell fizetnie a fellebbezés díját is.

113. A két hónapos határidő be nem tartása eljárásgátló ok. E határidőnek lehetővé kell tennie annak biztosítását, hogy a felszólalási osztály határozatai – vitatásuk hiányában – jogerőre emelkedjenek, így biztosítva a jogviszonyok biztonságát, és egyébiránt védelmezve a közérdeket.[40]

114. Ha a 207/2009 rendelet 60. cikkében foglalt határidő lejárt, az alapfellebbezésben meghatározottakon túl nincs többé lehetőség a fellebbezés tárgyi hatályának kiterjesztésére. A fellebbezési tanács tehát nem végezheti el a felszólalás újbóli, érdemi vizsgálatát az ellenérdekű fél fellebbezésében szereplő áruk vonatkozásában, mivel a felszólalási osztály határozata e tekintetben már jogerőssé vált.

115. Márpedig a jelen ügyben az LG 2012. október 31-én nyújtotta be válaszbeadványát, amelyben egyebek mellett kérte a felszólalási osztály határozatának felülvizsgálatát a 7., 9. és 11. osztályokba tartozó áruk tekintetében, noha a felszólalási osztály határozatát vele 2012. május 3-án közölték. Egyébiránt az LG semmilyen fellebbezési díjat nem rótt le.

116. A 2868/95 rendelet 49. szabályának (1) bekezdése értelmében a fellebbezési tanácsnak ezt a fellebbezést, mint nem elfogadhatót, el kellett volna utasítania, mivel az semmiben sem felelt meg a 207/2009 rendelet 60. cikkében előírt követelményeknek.

117. A fellebbezési tanácshoz kizárólag a BSH fordult a felszólalási osztály határozatával szemben benyújtott fellebbezéssel, a határozat azon részét illetően, amelyben a felszólalási osztály helyt adott a felszólalásnak, és elutasította a BSH közösségi védjegy lajstromozása iránti kérelmét a 7. osztályba tartozó háztartási elektromos tisztítóberendezések, így például a porszívók, valamint szilárd és nedves hulladékok felszívására szolgáló szívókészülékek vonatkozásában.

39 — Völkl kontra OHIM – Marker Völkl (VÖLKL) ítélet (T-504/09, EU:T:2011:739, 54. pont).

40 — Lásd a 37. lábjegyzetben idézett ítélkezési gyakorlatot.

118. A fellebbezési tanács tehát azzal, hogy befogadta az LG által benyújtott fellebbezést, valamint helyt adott az általa előterjesztett kérelmeknek, megsértette a fent említett rendelkezéseket.

119. A vitatott határozatot tehát ezen ok miatt hatályon kívül kell helyezni.

120. Csak másodlagosan vizsgálom meg a meghallgatáshoz való jog és a kontradiktórius eljárás elveinek megsértésére alapított jogalapot.

B – *A meghallgatáshoz való jog és a kontradiktórius eljárás elvének megsértéséről*

121. A jelen ügyben nem vitatott, hogy az LG által közölt válasz jóval többet jelentett puszta védekezési jogalapoknál, mivel jelentős mértékben kiterjesztette a jogvita tárgyát. Emiatt értelmezte a fellebbezési tanács az LG válaszában található okfejtéseket a 216/96 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „csatlakozó fellebbezésként”.

122. A vitatott határozattal a fellebbezési tanács részben helyt adott e csatlakozó fellebbezésnek, anélkül, hogy arra vonatkozóan előzetesen beszerezte volna a BSH észrevételeit.

123. A Bíróság előtti tárgyalás során az OHIM megerősítette a vitatott határozat jogszerűségét érintő eljárási hiba fennállását, hiszen az írásbeli eljárás az LG csatlakozó fellebbezésének benyújtását követően lezárásra került, anélkül, hogy a BSH-t előzetesen meghallgatták volna.

124. A jelen ügy tényállása világosan mutatja, hogy a fellebbezési tanács nem vonta le a saját maga által is „csatlakozónak” minősített fellebbezés benyújtásából eredő szükséges következtetéseket. Elmulasztotta ugyanis a felperes számára biztosítani az ilyen kérelem benyújtásához kapcsolódó eljárási garanciákat, tehát megsértette a védelemhez való jogát azzal, hogy az eljárás e szakaszában nem tette lehetővé számára a felszólaló által újonnan felhozott érvek megválaszolását.

125. Ezzel a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdését, és 75. cikkének második mondatát.

126. E rendelet 63. cikkének (2) bekezdése értelmében az OHIM fellebbezési tanácsa a fellebbezés vizsgálata során köteles, ahányszor csak szükséges, felhívni a feleket, hogy az általa megjelölt határidőn belül nyújtsák be az ellenérdekű fél nyilatkozatával vagy a fellebbezési tanács felhívásával kapcsolatos észrevételeiket.

127. Ezenfelül a fenti rendelet 73. cikkének második mondata értelmében az OHIM fellebbezési tanácsainak határozatai csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni.

128. Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy e rendelkezések célja a közösségi védjegyjog keretein belül a Charta 41. cikkében biztosított tisztességes eljáráshoz való jog, és különösen az e cikk (2) bekezdésének a) pontjában foglalt védelemhez való jog tiszteletben tartásának való megfelelés. [41]

129. E rendelkezések kimondják többek között a meghallgatáshoz való jogot és a kontradiktórius eljárás elvét, amelyek az uniós jog alapvető elveinek minősülnek. [42]

41 — Moonich Produktkonzepte & Realisierung kontra OHIM – Thermofilm Australia (HEATSTRIP) ítélet (T-184/12, EU:T:2014:621, 35–37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); DTL Corporación kontra OHIM – Vallejo Rosell (Generia) ítélet (T-176/13, EU:T:2014:1028, 28. és 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Lásd még: Krombach-ítélet (C-7/98, EU:C:2000:164, 25. és 26. pont).

42 — Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ítélet (C-413/06 P, EU:C:2008:392, 61. pont).

130. Ezeket az elveket minden olyan eljárásban be kell tartani, amely az adott hatóság olyan határozatához vezethet, amely érzékenyen érinti valamely személy érdekeit,[43] még kifejezett szabályozás hiányában is.

131. A meghallgatáshoz való jog megköveteli, hogy e személynek lehetőséget kell kapnia álláspontjának hatékony megismertetésére, és ez kiterjed a döntéshozatali aktus alapját képező valamennyi ténybeli vagy jogi körülményre.[44]

132. A kontradiktórius eljárás elve főszabályként magában foglalja az eljárásban részt vevő felek jogát arra, hogy megismerjék az ellenérdekű fél által a bírósághoz benyújtott bizonyítékokat és észrevételeket, és hogy azokat megvitathassák.[45] Azzal ellentétes tehát az, ha egy hatóság olyan tényekre és iratokra alapozza határozatát, amelyeket az egyik fél nem ismerhetett meg, és amelyekkel kapcsolatban így a félnek nem állt módjában állást foglalni.

133. Ezen elvek tiszteletben tartása magában foglalja valamennyi olyan bizonyíték és körülmény előzetes megvitatását, amelyekre az eljáró hatóság vagy bíróság a döntését alapozza. Az OHIM tehát határozatait kizárólag olyan tényekre vagy jogi körülményekre alapozhatja, amelyekre vonatkozóan a felek kifejthették észrevételeiket. A jogviták elbírálása szükségképpen a hatóságok vagy a bíróságok értékelésén alapulnak, amelyet a felek észrevételei további információkkal egészíthetnek ki, illetve azokat egymással ütköztethetik, vagy adott esetben cáfolhatják. Ez egyrészről lehetővé teszi a hatóság vagy a bíróság számára, hogy teljesen elfogulatlanul és az ügy teljes ténybeli és jogi ismeretében hozzon döntést. A pervesztes fél, akinek nem volt lehetősége észrevételei előterjesztésére, jogosan érezheti azt – mivel nem volt lehetősége a védekezésre –, hogy a bíróság összejátszott az ellenérdekű féllel. Másrészről ez lehetővé teszi a hatóság vagy a bíróság számára, hogy a 207/2009 rendelet 75. cikkének megfelelően a határozat alakilag és érdemben is megfelelő indokolását fogadja el.

134. E szabályok betartása a közösségi védjegyjogi vitákban még inkább fontos, mivel – amint arra a Bíróság is rámutatott – az OHIM fellebbezési tanácsa köteles az elé terjesztett fellebbezés eredményeként a felszólalás új, teljes körű vizsgálatát elvégezni, mind jogi, mind ténybeli értelemben.[46]

135. Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az OHIM köteles a hatáskörét az uniós jog általános elveivel összhangban gyakorolni.[47]

136. Az OHIM általi vizsgálatra vonatkozó iránymutatások A. fejezete 2. részének („Az eljárások során tiszteletben tartandó általános elvek”) 2. pontja („A meghallgatáshoz való jog”) egyébiránt kimondja, hogy „[a] védelemhez való jog alapelve értelmében azoknak a személyeknek, akiknek érdekeit egy hatósági döntés érinti, lehetőséget kell adni arra, hogy kifejthessék álláspontjukat. Következésképpen az OHIM előtt folyamatban lévő valamennyi eljárásban a felek előtt mindig nyitva áll a lehetőség álláspontjuk kifejtésére, és védekezési jogalapjaik előterjesztésére”. Ugyanott szintén rögzítésre kerül, hogy „[a] határozatok csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni”.

43 — Lásd ebben az értelemben: Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 — DTL Corporación kontra OHIM végzés (C-62/15 P, EU:C:2015:568, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

45 — Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 — DTL Corporación kontra OHIM végzés (C-62/15 P, EU:C:2015:568, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A 207/2009 rendelet 64. cikkének (1) bekezdéséből következik ugyanis, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa a fellebbezés érdemi vizsgálatát követően határoz a fellebbezésről, és ennek során „eljárhat annak a szervezeti egységnek a hatáskörében, amelyik a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta”, azaz saját maga dönthet a felszólalásról, vagy elutasítva, vagy megalapozottnak nyilvánítva azt, ennyiben megerősítheti vagy cáfolhatja az OHIM előtt első fokon meghozott határozatot (DTL Corporación kontra OHIM – Vallejo Rosell [Generia] ítélet, T-176/13, EU:T:2014:1028, 30. pont).

47 — Agencja Wydawnicza Technopol kontra OHIM ítélet (C-51/10 P, EU:C:2011:139, 73. pont).

137. Ami az OHIM előtti eljárásokra vonatkozó iránymutatásokat illeti, ezek csupán azon eljárás kodifikációjának tekinthetők, amelynek alkalmazását az OHIM saját maga vállalja, tehát, amennyiben megfelelnek a magasabb rendű jogi rendelkezéseknek, az OHIM „önkorlátozását” valósítják meg, mivel az OHIM számára a saját maga által kikötött szabályok betartását írják elő.

138. A fenti körülmények összességére tekintettel úgy vélem, hogy a fellebbezési tanács azzal, hogy meg nem vitatott okok és bizonyítékok alapján vizsgálta felül a felszólalási osztály határozatát, figyelmen kívül hagyta a BSH meghallgatáshoz való jogát, valamint a kontradiktórius eljárás elvét, és ily módon sértette a BSH érdekeit.

139. Megállapítjuk tehát a 207/2009 rendelet 63. cikke (2) bekezdésének és 75. cikke második mondatának megsértését.

140. Az eljárási szabályok e megsértése annál is inkább sajnálatos, mivel az LG által felhozott bizonyítékok nyilvánvalóan döntő jelentőséggel bírtak az eljárás kimenetele szempontjából, hiszen a fellebbezési tanács – a felszólalási osztály határozatának felülvizsgálatával – úgy adott részben helyt az LG kérelmének, hogy a BSH „compressor technology” megjelölésre vonatkozó védjegybejelentését szélesebb körben utasította el.

141. A Bíróság előtti tárgyalás során az OHIM ragaszkodott ahhoz a tényhez, hogy ezt az eljárási hibát mostanra „orvosolták”, mivel a BSH-nak két éven keresztül fennállt a lehetősége a Törvényszék előtt lefolytatott eljárás írásos és szóbeli szakaszai során a sérelmére elkövetett jogsértésekre hivatkozni.

142. Először is, ezen érvelés a reparáció fogalmának különös felfogásából ered.

143. A védelemhez való jog elvét minden olyan eljárásban be kell tartani, amely egy – közigazgatási vagy igazságügyi – hatóság olyan határozatához vezethet, amely érzékenyen érinti valamely személy érdekeit,[48] amelyet az OHIM iránymutatásaiban maga is kifejezetten elismer. Az OHIM tehát nem mentheti ki magát méltó módon azzal, hogy a meghallgatáshoz való jogot majd az igazságügyi hatóságok biztosítják.

144. Egy ilyen reparáció előfeltétele az lenne, hogy a fellebbezési tanács a bizonyítékokat ismételten a felek rendelkezésére bocsássa megvitatás céljából, szükség esetén a jogvita újbóli megnyitása útján.

145. Másodszor, ez az érvelés ismételten az egyik fél által előterjesztett csatlakozó fellebbezés esetén biztosítandó eljárási garanciák, és a puszta beadványváltás keretében biztosítandó eljárási garanciák összekeveréséből ered.

146. Amennyiben ugyanis az ellenérdekű fél fellebbezést vagy csatlakozó fellebbezést nyújt be, az eljárási szabályok automatikusan újabb beadványváltást írnak elő. Ezzel szemben amennyiben ugyanez a fél egyszerű választ nyújt be, a felperes feladata indokolt kérelmet előterjeszteni viszonválasz benyújtásának engedélyezése iránt.

147. A jelen ügyben tehát a fellebbezési tanácsnak a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdése alkalmazásában kifejezetten fel kellett volna hívnia a BSH-t az LG csatlakozó fellebbezésével kapcsolatos észrevételeinek benyújtására.

148. A fentiek összességére tekintettel a vitatott határozatot hatályon kívül kell helyezni a BSH meghallgatáshoz való jogának, és a kontradiktórius eljárás elvének megsértése miatt, a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdése, valamint 75. cikkének második mondata alapján.

48 — Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

VII – **A költségekről**

149. A Bíróság eljárási szabályzatának 137. cikke alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a költségekről az eljárást befejező ítéletben vagy végzésben kell határozni.

150. A jelen ügyben hangsúlyozni kell, hogy bár a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, azt javaslom a Bíróságnak, hogy szerezze be a BSH fellebbezését, és a vitatott határozatot helyezze hatályon kívül. Következésképpen javaslom, hogy a Bíróság a BSH kérelmének megfelelően az OHIM-ot kötelezze a BSH részéről úgy az elsőfokú eljárás során, mint a fellebbezés keretén belül felmerült költségek viselésére.

VIII – **Végkövetkeztetések**

151. Az előző megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a következőképpen határozzon:

1) Az Európai Unió Törvényszékének 2014. december 4-i, BSH kontra OHIM – LG Electronics (COMPRESSOR TECHNOLOGY) ítéletét (T-595/13, EU:T:2014:1023) helyezze hatályon kívül.

2) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának a 2013. december 3-i helyesbítő határozattal módosított, 2013. szeptember 5-én hozott határozatát (R 1176/2012-1. sz. ügy) helyezze hatályon kívül.

3) Az OHIM-ot kötelezze az elsőfokú eljárással, valamint a fellebbezéssel kapcsolatos költségek viselésére.